

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske njedzelske łopjeno. ↳

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjež knihicziŝcžećni w Budyschinje a je tam ƙa ŝchwoćlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž

8. njedzela po ƙwjatej Trojizy.

Mat. 7, 15—23.

Pšched něŝto lětami wotpadnjeny přjedawŝchi duchowny tam a ƙem po našchim wótnym kraju, tak tež we Łužizy, je ŝjawnymy pšchednoŝkamy wuŝtupowaŝce, w kotrychž wón žiweho Boha přějeŝce. Jeho ludowe ŝhromadžiŝny běchu ƙylnje wopytane a wulke roŝhorjenje ŝbudžichu. Njepŝce-čzeljo zyrkwje ƙo njemalo wjeŝelichu. Derje ŝmyŝleni ŝ tyŝchnej bolosćzu hluboku ŝchodu wobzarowachu, kotraž na tajke waŝnje we wutrobach njewobtwjerdženych poŝlu-čarjow nasta. — Ƙajŝi džiw pak ŝ Božeje hnady! Tutón muž je ƙo wot ƙwojich bludnych pucow ŝaŝo na prawu ŝežežku namatał! Wón ƙmē ŝaŝo duchownŝteho ŝaŝojŝtwa hladacž něhdže w jenej ŝchwajzarŝtej woŝadže. Spoczatk pak a nastork jeho ŝnutŝowneho wobroczenia je byl, kaž je ƙo ƙam wuŝnał, ŝo je ƙo dyrbjal dohladacž, kajke ŝru-dne plody jeho ŝaniczaza wuczba njeŝe a tak hrubosćzi a njeduschnosćzam polětuje.

Njeje to ŝajimawe wuŝnacže? Njepomha nam to ƙamo ŝroŝymicž, ŝchtož ƙnjeŝ Jeŝuŝ mēni, hdyž praji: „ŝa jich plodach dyrbicže wy jich pōŝnacž“? Hacz ƙu na tamneho nakaŝanju ƙwój džěl mēle, ƙnano runje te ƙłowa, ŝ kotry-miž našch ƙwěrný ŝbōžnik naš pšched falŝchymy profetami napominacž a wobarnowacž pyta?

Falŝchni profetojo chzedža ŝchesczijana ŝawjeŝež a wu-jebacž. Woni ŝ leŝnosćzu a ŝ mozu ŝa jeho najlěpŝchim

ŝteja, niž ŝa jeho ƙlěborom abo ŝlotom abo draŝtu abo domom, ale ŝa pokojom, mērom, ŝbožom jeho njeŝmjertneje duŝce. W nich ƙo čžemne mozy lže ŝbēhaju, kotraž pšche-čziwo Božeje prawdže ŝteji, ale niž naheje, ƙameje lže, wjele bóle tajkeje, kiž je namēŝchana ŝ wjazy abo mjenje ŝornjat-kami wěrnosćze. ŝaha lža njeje tak ŝtraŝchna, kaž tuta, a jeje ƙo hladacž je lohko. Čžežko pak je bjeŝ ƙhablanja wostacž, hdyž we wowčeje draŝce pšchińdu, kiž ƙu ŝnutŝkach torhaze wjelki. Žich wowčza draŝta, — to je jich hladke powjedanje, kotrež rjenje ƙ wuŝchomaj nuts dže, jich pšcheczel-niwe waŝnje, kiž wutrobu wobkuŝtuje, jich wulka huba, kiž ŝchto wē ŝchto lubi, pšchede wŝchēm pak, ŝo ƙo ƙamo na Boha a Bože ƙłowo powoľaju, kaž bychu w Božim mjenje rēcželi. Žajzy ƙu pšchischi hižom w japoŝchtolŝkim čžaŝu, kaž džē je w liŝtach ŝnjeŝowych pōŝłow wjele do-breje rady runje w tym nastupanju namatacž. Žajzy budža pšchithadžeč, tak doľho hacž ŝmēje ƙwětlo wojowacž ŝ čžemnosćzu. Bjeŝ džiwa, ŝo ƙo ŝ nimi mjeťwi w našchim čžaŝu ŝ jeho wótrymy duchownymy bēdženjami. Bjeŝ džiwa tež, ŝo ƙo jim radži, jich wjele ŝa ƙobu na ƙwoju ŝtronu čžahnyčž.

A tola je móžno, wjelka roŝeŝnacž wot wozny. ŝaž ƙo njeħodži kiče ŝbēracž wot čžernjow abo figi wot wōŝtow, tak njemōže ŝe ŝleho ƙorjenja bluda a lže narosć potojny plod prawdosćze, ŝpokojnosćze, ŝčēřpliwosćze, ponižnosćze, ani ŝchtož je hewał wěrne, čžēŝne, prawe, pōčžiwne, luboŝne, ƙhwalobne, ani ŝchtož ƙłuzi ƙ poŝbēhowanju, ƙ natwarjenju, ƙ polěpŝchowanju, ƙ wuŝwjećženju ludži. Pšchidate, ŝo tuto

pschirunanje samo na sebi hiščezje njepomho, pschezo na meščezje duchow spytac, sčtož wschať by witane bylo — plód srawi pomaku —; pschidate tež to, so mohło druhdy na jedny boť službu saporjedzić, dofelž móže saspjenty sčtódny wodžer sam sa swoju wošobu wobhladniwy cžlowjek bycz, na kotrymž žaneho sčeho ploda widzić njeje, — sčtóz so Božemu Duchej wodžic dawa, kiž nas roškwěczi se škwětlom swojeje jasnosče, tón tola ženje njetreba so pó cžmje mašac, ale směje roškwětleney woczji pósnacza a budže wjedzić, na cžim je. Sáč budže tym tyšazam a saso tyšazam w našich dnjach, kotřiž so bo narěczec dali, wótzow wěru a šwěru wopušczic, hiščezje junu kaž sčupišny wot woczow padnyč, so budža pytnyč a widžec, komu so wěri? Njech so s prawom rošdželenje cžini mjes sawjednikami a mjes sawjedženymi, tak wjele je tola tež wěste, so ničto žaneho samolwjenja nima, hdyž njeje džeržal, sčtož mješče, a je sebi dať wsacz swoju kónu. D pošluchaj na hlóš swojeho dobreho pastyrja, so so njeby dať sjebac a so so njeby sam sjebal.

Pschetož tež to je móžno, so sam sjebac wo swoje najšpěše. „Woni njebudža wschitzy, kiž te mni rjeknu: Šnježe, Šnježe, do njebjeskeho kralestwa pschic; ale cži, kiž wolu cžinja mojeho Wótza w njebjesach.“ Sčto to rěka? Čže wón jow do předka jako njewužitnu wěz saczišnyč, sčtož je pošdžišcho sa prawe pschipošnal: „Wy mi rěcace mištr a knjes, a prajicze prawje?“ To so nješta. Pschi tym wostanje, so dyrbi, kiž do njebjeskeho kralestwa čže, k njemu rjez: „Šnježe, Šnježe! Pschetož, sčtóz so k mjenu teho Šnješa budže wolac, tón budže šbóžny.“ Ale na to so pschi tym božedla sabnyč nješmě, so, kaž falschnych profetow džělo nusnje šle plody pschinjesč dyrbi, tak tajke wěrjaze wolanje k jeho mjenu nusnje dobre plody pschinjesč dyrbi, a to wone so: cžinicž wolu njebjeskeho Wótza. Na město tutych dobrych plodow ničto druge stupicž njemóže ani wěščezjenje w Šesufowym mjenje ani cžertow wuhonjenje w Šesufowym mjenje ani dofonjenje wulkich a mnohich skutkow w Šesufowym mjenje. Njepraj, to so tola dobre plody wěry do Šesufa. Wothladane wot teho, so so druhdy jeho najštwjećiške mjeno na kuslatske waschnje njewužitnje wužima, — hdyž Pawoł sa wusanfnjene nima, bjes lubosče s cžlowštimi a jandželskimi jasnkami rěczec atd., dha tež njeje wusanfnjene, předomac a wěščezic, cžertow wuhonjec a wjele skutkow cžinicž w Šesufowym mjenje bjes wěry, mjenujzy bjes wěry, mjenujzy bjes teje wěry, kotraž w džěczazej pošluchnosč cžini wolu njebjeskeho Wótza. A sčto potom? S křutnym šudnym šlowom Šnješ swoje napominanje škónczi: „Tehdy budu ja jim pósnac: Ša waš nihdy nješym šesnal; džicze precž wote mnje wschitzy, wy škóštnizy.“

Dajmy so wobarnowac a prošmy:

Šesu, daj dobyč! ach njedaj, so panu,
Hdyž so tež šbehaju s mozu te kž;
Hdyž mje psches jebanje k sebi něť cžahnu,
Tehdy njech twoja móž wjetšišča je.
Štej pschi mni, mój kralo, mój Božo,
Njech duchow spytam, we wójnje daj šbožo!

Šamjen.

Z. w Khw.

Sbože kšesčana.

Mikosčimny, šmilny Božo,
Sčžerpny, dołhocžakliwy!
Šorzy džak wsmi, so mam šbožo,
Sčtom bycz w twojej winizy;
Šižom jako džěcžo mje
Tvoj Duch do njej plodžit je.

Tu ja nětko roštu, kčžju,
S twojej hnadu pschibnywam;
Šruhi njebjaz džě mje hrěju,
Dobru žiwnosč, wlohu mam.
Duž móž Duča šwjateho
Njech tež plody šjewja so!

Plódny sčtom bycz pscheju sebi,
Njerunacž so šgowzej,
Kiž so jeno s liščom debi,
W kotrymž ani plodžit njej.
Sčtomny plodowbohate
Te so Bohu špodobne.

Pschetož Wóh so sa plodami
Šrascha s wulkej sčžerpnosčju,
Šotruž ma wón s hrěšnikami,
Njeńdže hnydom k šudženju;
Ale dlěšči pschezo saš
K pošucze jim hnadny cžab.

Duž mi dušchu pjelni radošč,
Wolšchemja ju se šbožom,
So jej špoščžena bu žadosč,
S Boha bycz tu plódny sčtom,
Kiž so młódnje šeleni
K Božej cžesčzi s plodami.

Šunu pať, hdyž wotankuje
Šam so wěczna winiza,
Dha njech plody wobhnadžuje
Boža ščžedrosč psches Šhrysta.
Ša wscho potom Bohu tam
Wyschchu šhwalbu šaspěwam!

K. A. Fiedler.

Dobry sčtom s dobrymi plodami.

Šwangelšto-lutheršta žyrkej bě w cžěžkich domapytanjach 30šletneje wójnny we wěrije trochu wošlabnyta. Na cžištošč wučžby so wschať jara hladašče, na pobožne šhodjenje pať mjenje. Duž našta tak mjenowany „pietismus“ t. r. hibanje, kiž wošebje na pobožne žiwjenje cžiščezšče. Pschihotowane bu tuto hibanje psches někotrych wošebje wěrjazych mužow, kaž psches Šwalerija Šerbergarja, Šana Šrndta, Ššesčžana Šcrivera, Šawoła Šerhardta a druhich; do škutka štajene pať bu wono psches Šilippa Šatuba Špenarja.

Tónšamy so w lěcže 1635 w Šappoltšweileru w Ššafu narodži. Wot lěta 1651 bě na uniwěrsicže w Štrašburgu, najpředny jako wučžomž, pošdžišcho jako profesor, doniž jeho w lěcže 1666 do Šrankfurta nad Šajnom sa přěnjeho šararja njepowolachu. Špenar bě muž wulkotnych duchownych darow a woprawdžiteje bohobojoščje. Wo nim prajachu, so njeje ženje se kščžezščeje hnadny wupadnył. Duž žadny džim njebě, so jemu njedohasčje, hdyž ludžo prawu wučžbu šnajachu; wón čžyšče na nich

pobožne žiwjenje widzecz a mějesche sa to, so woni, budza-li so sažo domach prawje šwěru w Božim słowje wobhonjowacž, tež k žiwjei wěrje pschindu. Duž poča w lécze 1670 na swojej stwje i pobožnymi stawami swojeje wošady šhromadžišny wotdzeržowacž, w kotrychž by i modlitwu šapocžal a potom něšcto i biblije abo i natwarjaznych knihow wučital. Tute šhromadžišny buch pschezo bóle a bóle wopytowane, so dyrbjachu so skónčnje do zyrkwe pschepožicž. W tychle šhromadžišnych Spenar njepšchesta, k pobožnemu šhodženju napominacž. Tola swoje žadanje tež bórsch w knihach wupraji, kiž w lécze 1675 wuda a kiž woprwdžity pozohnowanj woheń w žykej ewangelskej zyrkwi šaložichu. Te knihi mějachu to napišmo: „*Via Desideria*, abo wutrobne žadanje po Bohu špodobnym porjedženju wěrnejše šchescžijanskeje zyrkwe“. W tutych knihach Spenar njedostatki a brachi ewangelskeje zyrkwe bjese wscheje šmilnosče wotkrywawše a šchěsč žadanjow k polěpščenju stajesche, mjes druhimi wošebje to dwoje: so by so biblija bóle roššchěrjala a so bychu so ludžo w domach k natwarženju mjes šobu šhadžowali. Tole kniha wschudžom wulki šaczisčez činjesche a po jejnych žadanjach šu tež ludžo činili. Tež pola naš Šerbow Spenarijowe šlowa na škalojtu rolu padle nješku; šu tola našchi šerbžy wótzoyo počeli tajke nutrnosče w domach wotdzeržowacž, kotrež šu jim k wulkemu duchownemu zohnowanju byle a tež wošebje lubosč k mišionštwu šbudžowale a hajke. Někotryžkuli šerbšči šchědžiwž je hišče mjes nami, kiž je na tajkich domjaznych nutrnosčach jako mlodženž džěl brał a kiž je i nich wjele zohnowanja do žiwjenja nješk. W teile myšli je Spenar 20 lět dolho w Frankfurče škufowal. Duž bu sa wschšcheho dwóršeho předarja do Draždžan powołany. Šakši kurwječ Šurij III. bě jeho w Frankfurče škšchwal a tež pola njeho k špowjedži byl. Jeho předomanje bě šo jemu jara špodobako; tež bě šo jemu lubiko, so bě Spenar pschi hrěchiwodawanju tu šchtucžtu wuspěwal:

Čłowjecze, šo dopomni,
A to šwěru wopomni,
Šak je Bóh k nam hladał,
Ššches Ššyna naš žadał.

W lécze 1686 šo Spenar na pucž do Šakškeje poda. Šdnyž šo do přenjeje Šakškeje wšy pschuwješe, škulške džěcži k jeho wosej pschšstupichu a tu šchtucžtu šanjšechu:

Duž praji Bóh: Ša štanecž čžu,
Ša dyrbjš do toh' hladačž,
Čži moji we hubjenštwje šu
A dyrbja troščta tradacž.

A na tym šamym měšče wošebny šemjan k njemu štupi a džesche, so je šo sa Špenarja modlił a šdnyž je na to bibliju wotewrił, je jeho wóčžto na tón šchpruch Šach. 4, 7 padnyło: „A wón budže požožicž přeni šamjen, pschi kotrymž i wješkšlošču wołacž budža: Šbože, daj Bóh šbože!“ Tole wscho nětko Špenarijowu wutrobu jara šwješli a i radosču wón 11. julija 1686 swoje město w Draždžanach nastupi. Šdnyž w dwórškej zyrkwi — tehdy bě šakši dwór hišče ewangelski — swoje přenje předomanje džeržesche, bě šakši kurwječ se wschěmi šwojimi ministrami w zyrkwi a džesche po šemščenju: Ša šebi ženje nješkim myšlił, so budže mi šdy šchtó tak jara moju wutrobu hnucž, kaž tutón našch nowy předar.

Město Draždžanskeho wschšcheho dwóršeho předarja pláčesche tehdy sa najwschšcheho duchownške město w žylym šhěžorstwje, a Spenar wjedžishe jo polnje wupjelnicž. Bohke pak jeho šastojštwostwo njebě. W krajnej zyrkwi bě wjele porjedžicž. Kurwječ drje bě zyrkwinsžy šmyšleny, šchtož je hižom i teho widzecž, so bě šebi sa šhežo to šlowo wšal: „Šehovah je moja šhorhoj!“ tola jeho šchescžijansštwostwo hšuboko šakožene njebě a wón njedawše šebi rad

ničžo porokowacž. Šunje to pak Špenar pola njeho činjesche a tu na wošobu njehladawše. Tež bě tehdy wjele wošebnych ludži w kraju, kiž jara mašo do požčiwosče džeržachu. Do tych Špenar je šwojimi šlowami je wschej mozu rubawše. Šak wón wschudžom se wschěmi mozami k bohabošosčji nušowawše. Duž bě dale a bóle widzecž, so Špenar njemóže w Draždžanach wostacž. Nathana wschwal šoždy rad we šwojim domje njecžerpi. W lécze 1691 bu wón wot bramboršeho kurwječha sa promšchta do Šarlina powołany, šdžez je potom hišče i wulkim zohnowanjom škufowal. 5. februara 1705 jeho Bóh do swojeje njebjeskeje winizy wotwoła.

Spenar bě po Lutheru jedyn i najšakšžubnišchich mužow ewangelskeje zyrkwe. Te reki zohnowanja, kiž šu i njeho běžale, nješbu hišče dženkša wušške. Bóh šaplacž jemu w njebjšchach, šchtož je šwojim wěršbratram dobreho činil!

„Prawy“ profeta.

W dženkšnišchim ščenju Šbóžnik psched „šakšchnymi“ profetami warnuje. Š tajkim šwjaty Šawol nješkšchšesche; pschetož tón šo Šhryštšukoweho ewangelija hanibowal njeje (Šomšf. 1, 16). Šónle Šawol bě muž wyšokého rodu. Šako romški měšchčan nještesjesche wón nišo a šmėdžishe šo jeno wot šhěžora šameho šudžicž. Šadny drugi čłowjek nad nim mozy njemėjesche. Ššchi tym bě wón jedyn i najwucženišchich mužow swojeho čžaba. Šón móžesche šo i Šarišeskim, ale tež i mudrymi w Athenje a Šomje měricž. Šle pod jene šo tola šhibowawše: pod šwjaty ewangelijs. Šowjesč a wucžba wo Šhryštšuku džesche jemu psche wscho. A tutón ewangelijs je wón tež rad a šwólniwje a se wschej šhrobšosču pschšpowjedak. Šdnyž bychu Šhryštšuka a jeho šhudny narod, jeho žiwjenje w niššosčji a šhudobje, a jeho čžezki šonz na šchžžu hanili, njeby šo Šawol jeho hašbowal, ale by powjesč wo Šhryštšuku čžim wješkšcho a čžim šahorjenišcho pschšpowjedak. Ša njeho čžemy tehodla hladačž. Škoro pak je tak daloko pschšchšlo, so šo ludžo Božeho šlowa, Božeho šblida a pobožneho žiwjenja hašbujš. Tych je dosčž, šošž wo tym ničžo šwojim towaršcham njepraja, so šu še mšchi pobyli. Čžile mohli šo jim do woczow wuššmjecž. A pschi wėromanjach a šhowanjach móžesch hušto měšchčanow wohladačž, šošž njewjedža, šdnyž drusy ruzny štyšnu, šchto i rukomaj šapocžecž, a jej do šakow abo na šhribjet šladu. Štyšnjenja pak šo hladaju; to mohlo šo tola šdacz, jako bychu wěršazy byli, a teho šo hašbujš. A tola je ewangelijs něšcto, čžohož njednyrbjeli šo hašbowacž. Švangelijs je najwjetšcha móž na šwěče. Tuta móž šamjenštwjerde wutrobny čžłowjekow roššije a hrěšchnikow i najwjetšesche hšubiny wutorhnie. Švangelijs je ššlny dosčž byl, so šu w jeho mozy mužoyo štrošchtni do najžakššnišesche šmjerče šchli. Švangelijs mrėjaznych špošoja, so šo ničeho njeboja; ewangelijs je žyke ludy pod swoje knještwostwo podčžšnył a je do čžista pschemenil. Šakši roššžel je tola mjes pohaniškim a šchescžijansškim ludom! A to wscho je ewangelijs dokonjal! Duž čžemy šebi to šhwalicž a šebi něšcto hšodne na to wjedžicž, so mamy ewangelijs. A čžemy tež do njeho wėricž. Šón dyrbi móž byčž, kiž naš w žylym našchim žiwjenju wobšnježi. Čžemy pak šo tež wo to štaracž, so bychu jón pohaniš bošsch wot naš škšcheli a psches njón šbožowni byli. Šdnyž šo tak k ewangelijs šnajemy, budže šo tež junu našch Šnjes a Šbóžnik k nam šnacž. Šón šo naš hašbowacž njebudže, ale budže naš witacž do swojeje domišny, šdžez čžłowške brachi a škabošče wjazny njebudža a šdžez šo tež wschšchchi niššesche hašbowacž njebudža, kaž tu na šemi.

Ste towarstwa skaža dobre počinki.

Ras do doma pschińdžech, kotrehož wobhydlerjo mějachu dweju kanarikow, wot kotrejuž mi jedyn se swojim wubjernym spěwanjom wošebje nadpadny. Spěwať běšče rjany ptaczk.

Někotre měřazny posdžišcho sako do tehole doma pschińdžech, hdžež lubošnje a rjenje spěwazeho ptaczka wjedžich, a so wješelach, jeho sako spěwacz klyšhecž. Pschi mojim sastupjenju běšče ptaczč směrom. Wo někotrych mjenschinach pak so schkrěženje klyšhecž da, kajkež wrobl čžini. Sa žebni myšlach, so je so wrobl jako njeproschenty hólčž něhdže wo istwoje sthomał. A swojemu wulkemu spodžiwanju dychjach pak phtnyčž, so bě tón phtany wrobl kanarik, kiž běšče prjedy tak rjenje spěwał.

„Kak je to pschišchlo?“ so wobšedžerja prajach. Tón džešče: W horzym lěče kanarika w klětzy psched wołno powjeschach. Tam wón wroblaze witanje klyšchese a po nim čžinjese. Duž hišchče dženša, kaž klyšchicze, město swojeho krašneho spěwa, kiž kóždeho swjehela, swoje čžik, čžik, čžik, klyšhecž dawa, tak so mašch so bojecž, so wón swoje rjane spěwanje skónčžnje zyle sabudže. So bych pak jeho tónle njepočžinł wotwucžik, mi ničž wysche njewostanje, hacž jeho s tym pokhoštacž, so jeho w saposžnjenej klětzy do čžemneho staju. Psched někotrym čžakom běch w čžehnjerni sa kanariki a wobkledžbowach, kajku wulku sžeržiplimnosčž, wutrajnosčž a próžu te stare na to naložžuja, te mlode něšchto nawucžicž.

S wjele próžu a šwěrnosčžu pobožni staršchi swoje džečži w dobrym rošwucžuju. Macž to male na klin wošnje, jemu rucžžny sthynje, jo dobre hrónčžka a schtucžki wucžni a pyta tak sahe pobožnosčž do maleje wutrobny plahowacz a jo na to šwucžowacz, jeno dobre a pěfne šłowa trjebacz. Pschi wjele džečžoch so to staršchim radži, a woni móžžja swoje wješele na tym widžicž, kak so jich džečži tak derje radža. Tež kóždy, kiž do domu pohladacz pschińdže, so nad pěfnyimi džečžimi swjeheli.

Husto so to posdžišcho pscheměni. Kak rucže džečži pod njedobre rěče a bjesbožne waschija pschińdu, dha so nanowe a macžerne napominanja a wucžby sabyte. Ste so pschitwošnje. Husto tak daloko pschińdže, so njembžesch kanarika a wrobla wjazny rošesnacž. Tak je so džeščžowa rěčž pscheměnika.

Tola so tež džečži, kiž pod najhóršchimi wobštejnoscžemi pobožne wostanu a dobremu wocžehnjenu, kotrež so dostale, čžesčž čžinja. We wachowanju a modlenju wostacz, wuschy satyščacz psched sražaznymi rěčžemi a psched hłošom sawjedžerja, to je pschede wšchěm tón pucž, žebni njedacz dobre počžinki srašchčž.

Boža ruka njeje pschekrótk.

Sako kónž 18. lěštotka revoluzijne knjejštwo w Franzowskej jeneho po druhim skónžowacz dawasche, bu tež wošebnyimaj mandželskimaj hłowa wotčžata. Seju sawostajene džečž, lubošna mała hólčžka, bu šararjej Okerlinej w Steintalu w Elšaku do domu date, hacž mohło šnano tam psched mordarjemi wukhowane wostacz. Tola bóršy buchju wot kwełacžneje wyschnosčže wojazy sa nej do Oberlinoweho domu wupóšłani, so bychju ju jimali. S wótrými šłowami so do duchowneho dachu, hacž je ta džowka pola njeho a so ma ju wudacz. To bě sa Oberlina čžezka wěž. S nuschy hacž, bě jemu hrošnosčž, a to njewinowate džečž pscheradžicž, to tež njechasche. Duž wojakam s krótkim šłowom wotmolwi: „Phtajče ju šami!“ Sako čži wojazy nětko sa nej psche wšchě stwy phtachu, so Oberlin s Bohu wołasche, so by wón to džečž schkitowal a wobarnowal. Na to po sthódže sa nimi džešče. Duž wojazy runje durje teje komorki wotewrichu, kiž bě tej hólčžny pschipošasana. Woni do njeje pohladaju, njewidžachu pak nikoho

nutšlach, durje sako šaprašnychu a w druhich komorkach phtachu, doniž, dolheho phtanja špróžni, sako s domu njendžechu.

A ta hólčžka? — Sa běšče runje sady durjom stala a žebni wo twjelku ruzny trěka, njewjedžo, kajki žalošny strach runje tehdy nimo njeje čžehnjese.

Boža ruka njeje krótk, so njemohla pomhacz.

Ssakrowanje.

W našchim čžaku so towarstwa sakožale, kiž maju sa šnamjo swojeje džekawosčže kšchiz s wěštej barbu. Towarstwo čžerwjeneho kšchiza hlada we wójnje šranjenych, towarstwo běteho kšchiza žada žebni pócžiwosčž, towarstwo módreho kšchiza je pschečžiwu alkošolskim napojam. Esu so tež do towarstwa s brunym kšchizom šjednocžili, kotrež je wšchemu šurjenju wóžnu pschipowjedžilo. A skónčžnje je šjakowny kšchiz nastal, kiž čže šakrowanje wotštronicž. Runje trjeba njebny byto, so s wšchemu temu kšchiz naložžuja; tón je nam šwjecžišchi, hacž so bychju so tajke towarstwa s nim kryle. Ale te towarstwa šame na žebni so jara dobre a wošebje tež to pošlednje, to pschecžiwu šakrowanju a šelenju; pschetož wšcho šelenje je psi a hańba sa kšchescžijana, kotremuž je tola Bože mjeno sa modlenje, šhwalenje a džakowanie date. Tam je wojerške šwucžowanisčče. Kóždy wě, kak so na tych šeli. Ras pak bě mlodny wyschšchi na swojich škrutow tola pschegara šeli. Duž čžujese, so jeho něšchto wot sady sa šuknju torhny, a jako so wobrocžni, štejesche psched nim mały 5-lětny šararjowy hólčžk a džešče s njemu: „Wny njedyrbjeli tak šakrowacz, šewak to wojazy tež nawuknu!“ Wyschšchi so hańbowasche, je pak temu hólčžkej čžak žiwjenja džakowny byl.

Do jeneje šwóžby ras wuj, kiž bě daloko pucžowal, pschińdže. Šewak duschny, bě so wón nawucžik, pschezo Bože mjeno mjenowacz, žebni ničž njepraweho pschi tym njemyšlo. Duž wón phtny, so ta mała domjaza džowčicžka swojej macžeri něšchto do wucha šchepny. Wón so prajese, šchto je rjetka, a macž wotmolwi, so bě so prajchala, hacž so tež wuj wšchědnje wóčženasch modli. „Ně haj wšchak“, wuj s džesčžu džese, „druhdy drje; ale praj, šchto ty s tym prashenjom mēnišch?“ To džesčžo wotmolwi: „Dofelž we wóčženaschju přenja proštwu rěta: Šswjecžene budž tvoje mjeno.“ Předomanje na tutón tekst móžese žebni potom wuj šam čžinicž. — Šarat Wesley běšče ras w jenej šhromadžišnje, hdžež tež jedyn gardnywšchchi sa blidom šobu šedžese, kiž wóšje a hrošnje šakrowasche. Duž Wesley, pincžnikaj wóšje kasasche: „Pschi-njesče temu wyschšchemu tam šchleńžu wody a prajče jemu, jo by žebni po kóždym šakrowanju hubu wopłokal!“ S hněwom so šapalimšchi wyschšchi se štoła pošlocžni a budžišche so na šararja najradšcho s tešakom dal, bu pak wot druhich na tym šadžewany. Něšchto lět posdžišcho šetka so wón s tamnym duchownym na hašy a so jemu jara sa to džakowasche, so bě jeho to hrošne šelenje wotwucžil.

Duž dži, luby čžitarjo, a čžin teje runosčže!

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Knjes šarat Krawja pschi katholickej wošadže w Kulowje je žadny 50-lětny měšchniški jubilej w tutym tždženju šwjecžicž mohł a to s wulkim wobdželenjom a počžesčžowanjom s bliska a s daloka.

— W Šerrnhucže je w tym tždženju čžorny ewangelski duchowny je Surinama wustupil a powjesčž dal wo swojej domjazej wošadže w južnej Amerizy. Šakle psched 50 lětami je so jeho lud šapocžal ke kšchescžijanštwu wobrocžicž.